

ข่าวสด

Khao Sod
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/สังคม

วันที่: อาทิตย์ 28 กุมภาพันธ์ 2564

ปีที่: 30

ฉบับที่: 11050

Col.Inch: 10.82

Ad Value: 16,771

หน้า: 3(ขวา)

PRValue (x3): 50,313

คลิป: สีสี่

ข่าว ขัน คนเข้ม

คุณค่า - โชติ
พัฒนา - อาทินันท์
ที่ชานนท์ ประธาน
และรองประธาน
อาคนย์ กลุ่มธุรกิจ
ประกันและการเงิน
มอบชุดหนังสือ
อสังหาริมทรัพย์ให้
อิทธิพล คุณปลื้ม
รมว.วัฒนธรรม

ต้อนรับ "ศิลปินแห่งชาติ" จาก "ครูป๊อ" ถึง "แม่เฒ่า"

สัปดาห์นี้ทีมงานชอกแซกขอแสดงความยินดีและปรบมือต้อนรับ "ศิลปินแห่งชาติ" ประจำปี 2563 ทั้ง 12 ท่าน ตามรายนามที่ท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม อิทธิพล คุณปลื้ม แถลงไว้เมื่อวันอังคาร (23 กุมภาพันธ์) ที่ผ่านมา

แต่เนื่องจากคอลัมน์นี้เน้นหนักไปในด้านบันเทิงย้อนยุค ชอบเพลงย้อนยุคเป็นชีวิตจิตใจ และได้เขียนถึงอย่างสม่ำเสมอเมื่อมีจังหวะและโอกาสก็จะขอเอ่ยถึงเฉพาะ สาขาศิลปะการแสดงเท่านั้น คงไม่ว่ากันนะครับ

ศิลปินแห่งชาติสาขาศิลปะการแสดงปี 2563 มีทั้งสิ้น 6 ท่าน ได้แก่ 1.ครู ประทีป สุข-โสภาก (เพลงพื้นบ้าน) 2.อาจารย์ ประเมษฐ์ บุญยะชัย (นาฏศิลป์-โขน) 3.ครู ป๊อ กลายทอง (ดนตรีไทย) 4.แม่เฒ่า สุดา ชื่นบาน (นักร้อง) 5.ป้ารุ่ง รุ่งฤดีเพ็ญเจริญหรือ รุ่งฤดีแพ่งผ่องใส (นักร้อง) และ 6.อาจารย์ ปง อัครวิญญู (ผู้กำกับระบบเสียงและบันทึกภาพยนตร์)

ในการประกาศอย่างเป็นทางการนั้น ท่านรัฐมนตรีท่านใช้คำนำหน้านามว่า "นาย" บ้าง "นาง" บ้าง...แต่เพื่อให้ดูเป็นกันเองสำหรับการอ่านตามสไตลของคอลัมน์นี้ก็ขอเปลี่ยนเสีย

ใหม่เป็นครูบ้าง อาจารย์บ้าง หรือไม่ก็ยกย่องเป็น "แม่" กับเป็น "ป้า" ไปเสียเลย สำหรับนักร้องสุภาพสตรีที่แฟนเพลงรุ่นเก๋ารู้จักอย่างดียิ่งทั้ง 2 ท่าน

ส่วนใหญ่แล้วหัวหน้าทีมเคยได้ยินชื่อและได้มีโอกาสฟัง-ดู-พบ-เห็น-สัมผัส ฯลฯ ผลงานของทุกท่านมานานมาก ขอแสดงความยินดีและชื่นชมอย่างจริงใจไว้ ณ ที่นี้

โดยเฉพาะอาจารย์ ประเมษฐ์ บุญยะชัย นายโรงใหญ่ของโขนพระราชทาน หรือโขนศิลปาชีพ ในสมเด็จพระพันปีหลวงฯ นั้น ทีมงานชอกแซกเป็น FC ด้วยของท่าน ติดตามดูโขนทุกตอนทุกภาคที่ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย พร้อมทั้งเขียนแนะนำให้ท่านผู้อ่านตามไปดูทุกตอนทุกภาคผ่านคอลัมน์นี้โดยไม่มีวันเลยเมื่อได้ยินว่าท่านได้รับการยกย่องในปีนี้ด้วยจึงรู้สึกยินดีเป็นที่สุด

อีกท่านหนึ่ง หัวหน้าทีมได้ยินชื่อนานมาก คุณภาพดนตรีไทย 35 ม.ม. ยุคก่อนที่มีการอัดเสียงหรือบันทึกเสียงลงในฟิล์ม (มิใช่การพากย์สดๆโดยนักพากย์) จะเห็นชื่ออาจารย์ ปง อัครวิญญู ปรากฏอยู่ในช่วงประกาศรายชื่อผู้กำกับคาราและผู้เกี่ยวข้องก่อนหนังจบอยู่เสมอว่าท่านเป็นผู้บันทึกเสียงหรือกำกับเสียง จนชื่อของท่านติดตรึงอยู่ในสมองมาจนถึงเดี๋ยวนี้

ส่วน ครู ประทีป สุข-โสภาก ที่วงเล็บไว้ว่า เพลงพื้นบ้านนั้น หัวหน้าทีมก็เคยได้ยินชื่อเสียงท่านมานาน ในฐานะผู้ขับร้องผู้แต่งเพลงพื้นบ้านเช่น เพลงแหล่ เพลงขอทาน การขับเสภา โดยร้องไปขยับกระบี่ไปจนโด่งดังที่สุดโขทัยบ้านเกิดและทั่วประเทศ ถึงขั้นมาออกทีวีหลายครั้งหลายหนและที่หัวหน้าทีมเรียกท่านว่าครูก็เพราะท่านรับราชการเป็นครูสอนหนังสืออยู่ที่จังหวัดสุโขทัยจนเกษียณอายุนี้เอง

สำหรับท่านต่อไปครู ป๊อ กลายทอง จะถือว่าเป็น "พระอภัยมณี" ของกรมศิลปากรก็ได้ เพราะถนัดในการเป่าปี่ และขึ้นชื่อลือชาในการใช้เสียงปี่สะกดอารมณ์แฟนเพลงไทยมานานมาก...สมกับเป็นทายาทของครู เทียบกลายทอง อติตราชาเพลงปี่ในยุคสมัยรัชกาลที่ 7 ว่าอย่างนั้นเถอะ

ที่สำคัญแฟนยุคเก๋าคงจะเคยได้ยินเสียงปี่ของท่านมาบ้างไม่มากก็น้อย จากรายการโทรทัศน์สั้นๆแต่อดมากของช่อง 7 สียุคโน้น "จดหมายเหตุรุงครี" ที่กล่าวกันว่า เสียงปี่ตอนเริ่มต้นรายการนั้นเป็นผีปากจากลมเป่าของครูป๊อนี่เอง

ก็มาถึงนักร้องกันบ้าง...เริ่มที่ "แม่เฒ่า" สุดา ชื่นบาน ซึ่งโด่งดังตั้งแต่ 2500 ต้นๆ จากการร้องเพลงสากลจนเป็นที่รู้จักดีของแฟนเพลงก่อนที่ครู สง่า อาร์มกร์ และที่ อาจินต์ ปัญงพรค์ จะชวนมาร้องเพลงไทยแก่กับ "อาหม่อม" ม.ร.ว.ณิศร์ สวัสดิวัตน์ ในชุด "ขุนลำโพง" ที่คอลัมน์ชอกแซกเคยเขียนไว้แล้ว

แต่เพลงที่ดังและคุ้นหูคนไทยมากที่สุดต้องยกให้เพลงไตเติลภาพยนตร์ชุด "ทูนโลกา" ที่แม่เฒ่าเป็นผู้ร้องไว้ และเด็ดๆใน พ.ศ. นั้นสามารถร้องตามได้เกือบทั่วประเทศจากแรงฮิตของภาพยนตร์ชุดนี้

รวมทั้ง "เพลงสุดท้าย" ซึ่งเป็นเพลงประกอบภาพยนตร์ชื่อเดียวกันนี้ก็ฮิตมากเมื่อ พ.ศ. 2526 และเมื่อปีเศษๆที่ผ่านมา แม่เฒ่าซึ่งเป็น 1 ในกรรมการตัดสินการประกวดเพลงของรายการ "The Golden Song เวิท์เพลงเพราะ" ช่อง 31 ออกมาโชว์เพลงนี้อีกครั้งด้วยวัย 75 ปี และร้องได้ไพเราะอย่างเหลือเชื่อ

มาถึงวันนี้ "แม่เฒ่า" อายุครบ 76 ปีไปเรียบร้อยแล้วครับ!

สุดท้ายที่ "ป้ารุ่ง" รุ่งฤดี เพ็ญเจริญ หรือ "รุ่งฤดี แพ่งผ่องใส" อายุจะครบ 75 ปี อีกไม่กี่วันข้างหน้า เจ้าของเพลงฮิตมากในอดีต อาทิ "เอาความขมขึ้นไปทิ้งแม่โจง", "หลานย่าโม", "คนหน้าเดิม", "แม่สอดสะอื้น" ฯลฯ

ป้ารุ่งเริ่มร้องเพลงครั้งแรกกับวงสุนทราภรณ์ และดังเปรี้ยงจากเพลง "พิทยาลาก่อน" จากนั้นก็ออกมาเป็นนักร้องอิสระ มีเพลงฮิตมากอีกหลายๆเพลงดังที่ยกตัวอย่างไว้

ชีวิตครอบครัวรุ่งฤดีสมรสกับ พลตำรวจเอก จรัส เพ็ญเจริญ อติตรองอธิบดีกรมตำรวจ จึงเปลี่ยนมาใช้นามสกุล "เพ็ญเจริญ" และเมื่อมีการประกาศรายชื่อขอศิลปินแห่งชาติรายนี้จึงสร้างความงุนงงให้แก่แฟนเพลงที่คุ้นเคยกับ "แพ่งผ่องใส" อยู่พอสมควรเพราะไม่เคยได้ยิน

ชื่อนักร้องนามสกุลนี้มาก่อนแต่เมื่อทราบว่าเป็น
รุ่งฤดี แห่งผ่องใส ก็ถึงบางอ้อ และกล่าวเป็น
เสียงเดียวกันว่าเหมาะสมทุกประการ

ทีมงานชอกแซกสายบันเทิงเรจรมย์
โดยเฉพาะบันเทิงย้อนยุคและบันเทิงคึกคักบรรพ์
ขอแสดงความยินดีส่งท้ายแก่ทุกท่านอีกครั้ง
หนึ่ง ทั้งยินดีและขอบคุณที่ทุกๆท่านได้นำ
ความบันเทิง ความเรจรมย์และความสุขมา
มอบให้แก่คนไทยทั้งในอดีตและปัจจุบัน (อาจจะ
อีกหลายปีในอนาคตด้วย เพราะแม่จะ สว.
แล้วแต่ก็ยังดูแข็งแรงทุกๆท่าน อยู่สร้าง
ความบันเทิงเรจรมย์ตามที่ท่านนึกให้แก่ประชาชน
ชาวไทยได้อีกหลายๆปีแน่นอนครับ)

“ชุม”

บ้านเอื้อมอริย์ พื้นที่ใหม่ของคนดนตรี

หน้าตาบ้านเอื้อมอริย์ ชั้นล่างเป็นห้องเรียนดนตรีเด็ก ชั้นบนเป็นห้องแสดงดนตรี

สุกรี เจริญสุข

เมื่อเกษียณออกไปจากภาระผูกพัน ก็รู้สึกตัวเบา ลอยไปลอยมาดูจลัมภเวสี ตอนแรกก็รู้สึกแปลกๆ เพราะไม่เคยตัวเบาแบบนี้มาก่อน ความรู้สึกเหมือนหลุดจากความเป็นทาสที่ได้รับการปล่อยตัวให้เป็นเสรีชนใหม่ๆ ก็ไปไม่เป็น ทำอะไรไม่ถูก ได้ไปปรึกษาหมอดู หาพราหมณ์เป่าคาถาอาคม อาบน้ำมนต์หมอดี หาหมอทำขวัญ ทำเหรียญพ่อแก่ ทำเหรียญพระพิฆเนศ เปลี่ยนหมายเลขโทรศัพท์ ต้องสร้างบริวารใหม่เพราะหมอดูทักว่าเป็นอาการพวกระบวารีเป็นพิษ ต้องปรับบุคลิกใหม่ ใส่เสื้อผ้าใหม่ ทำบุญให้ทาน นั่งวิปัสสนา สักพักหนึ่งก็ได้สติ

วันที่ 18 พฤศจิกายน พ.ศ.2562 ตัดสินใจสร้างบ้านเอื้อมอริย์ โดยทำพิธีบอกกล่าวไหว้เจ้าที่ ได้ตอกเสาเข็มสร้างอาคารสอนดนตรีเด็ก สร้างห้องแสดงดนตรี พร้อมทำบุญวางสรวงผูกเสนาะ ในวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2563 เดิมต้องการขยายห้องเรียนเด็ก อายุ 0-3 ขวบ เนื่องจากโรงเรียนสอนดนตรีเอื้อมอริย์มีนักเรียนเข้ามาเรียนจำนวนมาก ห้องเรียนดนตรีเด็กถือเป็นนวัตกรรมใหม่ สร้างขึ้นเพื่อพัฒนาเด็กเล็กโดยเฉพาะ

โรงเรียนสอนดนตรีเอื้อมอริย์ ดำเนินการโดย อาจารย์ตปาลิน เจริญสุข และอาจารย์กมลมาศ เจริญสุข ซึ่งเป็นอาจารย์สอนดนตรีคลาสสิก เมื่อผมว่างงานก็ได้เข้าไปช่วยเพื่อพัฒนาโรงเรียนดนตรี แม้จะทำอะไรไม่ได้มากนัก แต่ก็เป็นที่กำลังเสริม ช่วยจัดการแสดงดนตรีและจัดกิจกรรมสร้างสรรค์ดนตรี

บ้านเอื้อมอริย์ เป็นชื่อที่ตั้งขึ้นตามชื่อของแม่ผู้ให้กำเนิด "เอื้อม" เป็นชื่อของแม่เอื้อม เจริญสุข ส่วนชื่อ "อริย์" เป็นชื่อของแม่ยาย บ้านเอื้อมอริย์จึงเป็นบ้านที่ให้ความรักและมอบความปรารถนาดี สัมผัสกับความอบอุ่น สร้างความเชื่อมั่นและให้ความหวัง สร้างแรงบันดาลใจและจุดประกายจินตนาการ โดยใช้เสียงดนตรี

วันที่ทำพิธีหล่อเสนาะที่บ้านเอื้อมอริย์ ได้มีมนต์หลวงพ่อวันชัย (พระ

ชาติรี ลดาลลิตสกุล สถาปนิก (ศิลปินแห่งชาติ), พิสิฐ เกียรติสุขศรี วิศวกรก่อสร้าง, สุทธิ เจริญสุข สถาปนิกและวิศวกร

การซ้อมของวงไทยซิมโฟนีออร์เคสตราที่บ้านเอื้อมอริย์ เพื่อแสดงที่วัดพระราม อยุธยา

อุดมพัฒนาการ) เจ้าอาวาสวัดหนองงูเห่า จากชลบุรี มาทำพิธีเพื่อเป็นสิริมงคล มีญาติมิตรร่วมบุญ เป็นการเริ่มชีวิตใหม่ที่อบอุ่น ทุกคนรู้สึกดี เต็ม อากาศเห็นอาคารดนตรีใหม่ อากาศเห็นภาพเด็กๆ ที่เล่นดนตรี ได้ยินเสียงดนตรีที่มีคุณภาพ ดนตรีที่มีชีวิต บ้านเอื้อมอริย์จะเป็นพื้นที่ใหม่สำหรับการพัฒนาดนตรีและอาชีพดนตรี

วันที่ 18 มีนาคม พ.ศ.2563 รัฐบาลประกาศปิดประเทศเพราะโรคระบาดโควิด-19 การก่อสร้างก็ต้องชะงักลง ทุกคนตกใจกลัวโรคระบาดพยายามระมัดระวังการก่อสร้างดำเนินไป ขณะที่การออกแบบ การปรับแบบตามความต้องการของสถาปนิก ซึ่งมีจินตนาการออกใหม่ทุกวัน เพื่อหาจุดลงตัวกับเงื่อนไขใหม่ ข้อจำกัดเรื่องพื้นที่ที่มีขนาดเล็ก 116 ตารางวา งบประมาณมีน้อย ช่วงเวลาก่อสร้างที่ลำบาก การก่อสร้างช้าหรือเร็วก็ขึ้นอยู่กับเงิน แต่ก็ยังมีข้อดีอยู่บ้างเหมือนกัน คือ การสูดหัวของคนที่มีประสบการณ์ และใช้หัวใจทำงานร่วมกัน

บ้านเอื้อมอริย์มีห้องแสดงดนตรีขนาดเล็ก พื้นที่ 128 ตารางเมตร (16 x 8 เมตร สูง 7 เมตร) ออกแบบเพื่อเล่นดนตรีที่ใช้เสียงสดธรรมชาติ อาทิ การแสดงเดี่ยว แสดงคู่ การแสดงดนตรีวงเล็ก วงดุริยางค์เครื่องสายไม่เกิน 30 คน วงดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีนานาชาติ โดยเลือกตั้งวงดนตรีไว้ตรงกลาง ผู้ฟังนั่งรอบนักดนตรี รวมนักดนตรีและผู้ฟังได้ 80 คน พนักห้องบุด้วยไม้ตะแบก มีไม้ระแนงดักเสียงก้อง มีฉนวนกันความร้อนและกันเสียงที่รบกวน พื้นห้องปูด้วยไม้ตะแบก (เก่า) พื้นเรียบไม่ยกเวที นักดนตรีสามารถเลือกจะตั้งวงแบบไหนก็ได้

บ้านเอื้อมอริย์ ออกแบบโดยศิลปินแห่งชาติ คุณชาติรี ลดาลลิตสกุล ควบคุมการก่อสร้างโดยวิศวกรผู้มีประสบการณ์ คุณพิสิฐ เกียรติสุขศรี ออกแบบระบบเสียงโดย คุณสรวิชัย โสณะมิตร สถาปนิกผู้เชี่ยวชาญการทำห้องดนตรีที่ต้องการเสียงธรรมชาติ มีเปียโนหลังใหญ่ที่ย้ายมาจาก (C-7 XE) สามารถบันทึกเสียงที่ส่งออกไปบนระบบออนไลน์เพื่อเชื่อมต่อและสื่อสารกับโลก โดยไม่ต้องมีผู้ชมในห้อง

การออกแบบห้องดนตรีเพื่อใช้เสียงธรรมชาติคือ ไม่ใช่เครื่องขยายเสียง กระจายเสียงจากกลางห้องให้มีค่าความก้องเสียงอยู่ที่ 1.25 วินาที เมื่อเสียงออกจากแหล่งกำเนิดเสียงไปถึงหูผู้ฟัง หากมีเสียงที่ยาวกว่านั้นเสียงก็จะก้อง ทำผนังไม้จะช่วยให้เสียงดนตรีสั้น นุ่ม และกังวาน ซึ่งถือ

เป็นมาตรฐานของความไพเราะ ถ้าหากว่าเสียงยังยาวอยู่ก็ต้องใส่ไม้ระแนงเพิ่ม เมื่อพบว่าเสียงยังยาวอยู่อีก จึงใช้ผ้ายีนส์ล้อมกรอบจากสกลนคร โดยเอาผ้ายีนส์หุ้มพองน้ำปะติดผ้าผนังแทนไม้ระแนง เพื่อซับเสียงลดความก้อง เป็นวิธีที่ทำให้เสียงสั้นลง ลดความกังวาน ซึ่งมีพื้นที่อยู่ 2 ช่วง ช่วงละ 3 เมตร รวมพื้นที่ผ้ายีนส์ 18 ตารางเมตร

การตั้งเวทีจากมุมไหนของห้องก็ได้ ข้อดีคือผู้ชมนั่งอยู่ในด้านตรงข้ามเวที แต่การกระจายเสียงจะดีกว่าการตั้งวงกลางเวทีเล็กน้อย สำหรับระบบเสียงในการถ่ายทอดสด มีไมโครโฟน 2 ชนิด คือ ไมค์สำหรับพิธีกรเป็นไมค์ลอย ขยายเสียงโดยมีลำโพงที่มุมห้อง ตั้งไว้ 4 จุด วิธีที่ 2 คือ ใช้ไมโครโฟนรับเสียงเพื่อการถ่ายทอดหรือเพื่อการบันทึก วางตำแหน่งไมค์

ไว้ 4 จุด อยู่เหนือเวทีตรงกลาง เหมาะกับการถ่ายทอดสด สัญญาณที่ส่งไปยังเครื่องบันทึกเสียง (mixer) ที่มุมห้อง สามารถดึงเสียงที่มีคุณภาพจากเครื่องบันทึกนี้ได้

บ้านเอื้อมอริย์ตั้งใจเป็นห้องแสดงดนตรีสำหรับคนทุกวัย เด็กที่มีความสามารถ ผู้ด้อยโอกาส ดนตรีสำหรับผู้สูงวัย วงขับร้องประสานเสียง วงดนตรีลูกผสม เป็นพื้นที่ฟังเพลงที่มีคุณภาพ ทั้งเพลงเก่า เพลงหายาก เพลงที่ยากฟัง บ้านเอื้อมอริย์เป็นเวทีประกวดดนตรีของเยาวชน ทั้งระดับชาติและระดับนานาชาติ เป็นบันไดให้เยาวชนคนเก่งได้ประลองฝีมือสร้างมาตรฐานการประกวดที่มีคุณภาพ เป็นเวทีที่มีเกียรติเชื่อถือได้ เพื่อสร้างศรัทธาซึ่งเป็นเรื่องพื้นฐานของอาชีพดนตรี ให้เด็กได้ก้าวไปสู่ความเป็นนักดนตรีในระดับสากล

บ้านเอื้อมอริย์เป็นห้องฝึกซ้อม เป็นห้องแสดง และเป็นห้องบันทึกเสียงของวงไทยซิมโฟนีออร์เคสตรา ซึ่งเป็นวงออร์เคสตราอาชีพ โดยรวบรวมนักดนตรีที่มีฝีมือเพื่อการบันทึกเสียง การแสดงผลงานใหม่ บรรเลงประกอบภาพยนตร์ เพลงสารคดี ดนตรีประกอบการ์ตูน เพลงโฆษณา นำเพลงไทยและเพลงพื้นบ้านมาเรียบเรียงใหม่ให้เป็นเพลงสำหรับวงออร์เคสตรา

บ้านเอื้อมอริย์เป็นพื้นที่ใช้สำหรับต้อนรับแขกบ้านแขกเมืองทางดนตรี เป็นเวทีแสดงดนตรีเพื่อเชื่อมความสัมพันธ์แลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างกัน ตั้งแต่ดนตรีพื้นบ้าน ดนตรีประจำชาติ ดนตรีสมัยนิยม ดนตรีนานาชาติ ดนตรีแจ๊ซ ดนตรีคลาสสิก เฉพาะดนตรีที่ใช้เสียงธรรมชาติ ซึ่งยังเปิดพื้นที่ให้กับดนตรีที่สร้างสรรค์เสียงใหม่ หรือดนตรีทดลอง เป็นต้น เพราะจะได้พัฒนาฝีมือและเป็นการเปิดเวทีให้กับอาชีพดนตรี

บ้านเอื้อมอริย์ เป็นพื้นที่ใหม่ของคนดนตรี เป็นทางเลือกที่เพิ่มขึ้นเสียงดนตรีหลังจากโควิด-19 จะเปลี่ยนไป จึงต้องหาช่องทางใหม่ ต้อง

มติชน

Matichon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,100

Section: First Section/-

วันที่: อาทิตย์ 28 กุมภาพันธ์ 2564

ปีที่: 44

ฉบับที่: 15694

หน้า: 9(กลาง)

Col.Inch: 119.01 Ad Value: 130,911

PRValue (x3): 392,733

คลิป: ชาว-ดำ

คอลัมน์: อาศรมมิวสิก: บ้านเอื้ออารีย์พื้นที่ใหม่ของคนดนตรี

เชื่อมโยงและสื่อสารกับโลก เด็กรุ่นใหม่สามารถมองเห็นดนตรีของโลก เข้าถึงโลกได้โดยไม่ต้องไปวิ่งตามโลก เด็กไทยรุ่นใหม่ได้เริ่มเรียนดนตรีตั้งแต่วัยแรกเกิด (0-3 ขวบ) ซึ่งได้ก้าวหน้าไปทันโลกแล้ว เมื่อเด็กอายุได้ 3-5 ขวบ สามารถที่จะขึ้นแสดงบนเวที เด็กมีความกล้าหาญและมีฝีมือ พ่อแม่มีกำลังและให้การสนับสนุน ลูกเรียนดนตรี ดนตรีกลายเป็นหุ้นส่วนของชีวิต ซึ่งเป็นโฉมหน้าใหม่ของการศึกษาดนตรีในประเทศไทย ครูดนตรีเป็นอาชีพใหม่ที่สามารถเลี้ยงชีพได้ นักดนตรีนั้นเป็นอาชีพเก่า แต่ต้องจัดการใหม่กับอาชีพ เพราะต้องสร้างพื้นที่ทำมาหากินแบบใหม่ ยังมีอาชีพช่างดนตรี ทั้งช่างเสียงและช่างซ่อมรวมอาชีพธุรกิจดนตรีซึ่งเปิดกว้างมากขึ้น โครระบาดโควิด-19 ทำให้อาชีพดนตรีต้องปรับตัวข้ามพรมแดน ซึ่งไร้เงื่อนไขและไร้ข้อจำกัด ดนตรีต้องทำงานสื่อสารกับโลก พื้นที่อาชีพดนตรีได้ขยายกว้างออกไป ล้ำฟ้าในประเทศไทยนั้นแคบไปแล้ว

แต่ก่อนนักดนตรีพื้นบ้านไม่มีราคาตัว นักดนตรีไทยราคาถูก นักดนตรีสากลราคาแพงกว่านักดนตรีไทย

นักดนตรีฝรั่งค่าตัวแพงกว่าคนไทย แต่วันนี้นักดนตรีทุกประเภทมีราคาตัวไม่ต่างกัน แต่มีฝีมือและมีคุณภาพทำให้ค่าตัวเท่าเทียมกัน บ้านเอื้ออารีย์เป็นช่องทางเล็กๆ ที่สามารถเชื่อมต่อกับสังคมดนตรีโลก ลดช่องว่างของความเหลื่อมล้ำเรื่องราคาและค่าตัว การประกวดดนตรีเด็กนานาชาติ การแสดงสดและการแสดงผ่านสื่อออนไลน์ โดยจะเปิดการแสดงครั้งแรกในวันที่ 5 มีนาคม พ.ศ.2564 เวลา 18.00 นาฬิกา

บ้านเอื้ออารีย์ สร้างเป็นอาคารอารยสถาปัตย์ มีที่จอดรถเพียงพอให้ความสะดวกและเป็นมิตรกับคนทุพพลภาพ แม่อุ้มท้อง เด็กน้อย คนแก่ คนพิการ มีลิฟต์ขึ้นอาคาร 2 ชั้น มีรายการดนตรีที่หาดูได้ยาก เป็นพื้นที่ของผู้ที่แสวงหาและโยกหาดนตรี หากไปดูไม่ได้ก็เปิดมือถือดู บ้านเอื้ออารีย์เป็นช่องคนดูที่ข้ามพรมแดน

ตะลุยมุมโลกใบใหญ่สัปดาห์นี้ “พี่ม้ามังกร” จะพาน้องๆ ไปเสาะงานศิลปะภายใน “นิทรรศการศิลปะ 7 รอบนักษัตร ปรีชา อรุณกะ” ซึ่งจัดโดยสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย บริเวณชั้น 1 หอศิลป์ร่วมสมัย ราชดำเนิน งานมีถึงวันที่ 4 มี.ค. นี้ครับ

อ.ปรีชา อรุณกะ ศิลปินร่วมสมัย วัย 84 ปี ที่มีจิตวิญญาณในวิชาชีพศิลปะ ได้มุ่งมั่นสร้างสรรค์ผลงาน ศิลปะร่วมสมัยแนวนามธรรมที่มีคุณค่าไว้อย่างมากมาย ทั้งในและต่างประเทศ โดยได้มีโอกาสเดินทางไปจัดแสดงผลงานมาแล้วทั่วโลก ทั้งในทวีปเอเชีย ยุโรป อเมริกา ซึ่งในนิทรรศการครั้งนี้ ถือเป็นงานแสดงผลงานเดี่ยวครั้งที่ 16 แล้ว

ด้วย อ.ปรีชา เป็นศิษย์ของ ศ.ศิลป์ พีระศรี ภายในนิทรรศการ จึงมีการจัดส่วนแสดง เชิดชูเกียรติและรำลึกถึงพระคุณบูรพาจารย์ของวงการศิลปะ มีภาพ ศ.ศิลป์ ในอิริยาบถต่างๆ ประกอบได้คำพูด ของ ศ.ศิลป์ ที่ทรงคุณค่าเกี่ยวกับศิลปะ นอกจากนี้มีงานจิตรกรรมและประติมากรรม ของ ศ.ศิลป์ ร่วมจัดแสดงอยู่ด้วย

ส่วนด้านใน จัดแสดงผลงานทั้งจิตรกรรมและภาพพิมพ์กว่า 100 ชิ้น เรียงแถวเพิ่มเติมห้องโถงให้ดูกันเพลินตา ส่วนใหญ่เป็นจิตรกรรมศิลปะนามธรรมบริสุทธิ์ที่เกิดขึ้น

จากความรู้ ประสบการณ์ และจินตนาการใน มีสีสันสวยสดใส ในแต่ละภาพ การเขียนภาพที่แสดงออกในความงามทาง มีความแตกต่างกัน แต่กลับมีทัศนธาตุ ระหว่างรูปทรงอิสระ กับรูปทรง เรขาคณิต ซึ่งมีความเข้าใจในการจัดองค์ประกอบศิลป์ได้ อย่างลงตัวภาพแต่ละภาพ มีการเลือกใช้สีอะคริลิก สีนํ้ามัน และสีน้ำทำให้

“พี่ม้ามังกร” ได้พบกับ อ.ปริษาท่านได้ฝากข้อคิดดีๆมาด้วยว่า “การเป็นศิลปินต้องปลูกฝังพื้นฐานความรู้จากการศึกษาเล่าเรียนให้กระจ่าง ที่สำคัญต้องหมั่นฝึกฝนฝีมือการวาดภาพและสร้างแรงบันดาลใจในการทำงานอยู่เสมอ ส่วนการเขียนภาพแนวศิลปะนามธรรมหรือ *Abstract* คือการทำงานที่มีแรงผลักดันออกมาจากภายในและด้วยความชอบในดนตรีจึงทำให้รู้สึกว่าร่าเริง

และจินตนาการในการสร้างงานมันลื่นไหลออกมาอย่างไม่รู้จบ สำหรับศิลปินต้องเรียนรู้และศึกษาให้มากๆและนำศิลปะร่วมสมัยมาใช้ให้เป็นประโยชน์ต่อตนเองและสังคมให้มากที่สุด โดยเราอาจจะเริ่มจากการตกแต่งบ้าน จัดอาหารและการแต่งตัว ไม่ว่าเราจะอยู่ในมุมไหนขอให้ศิลปะมาปรุงแต่งในชีวิตประจำวันให้ได้แล้วจะเกิดประโยชน์ นำมาซึ่งความสุขและช่วยให้จิตใจปลอดโปร่งที่สุด”

สำหรับผู้ที่สนใจสามารถเข้าชมนิทรรศการได้ในเวลา 10.00-19.00 น. ยกเว้นวันจันทร์และวันหยุดนักขัตฤกษ์นะครับ.

ผลอวบเดี่ยว ก็ล่วงมาถึงวันที่ 28 ก.พ. วันสุดท้ายของเดือน และกำลังเข้าสู่หน้าร้อนแล้วจ้า “เส้นไหมไทย” อาทิตย์นี้ “ที่ห้องห้อย” ขอพาไปรู้จัก “ผ้าบาติก” ผ้าพื้นถิ่นเอกลักษณ์แดนใต้ ที่นำมาตัดเย็บเป็นเสื้อผ้าสวมใส่สบายๆ สีสันน่ารักกันครับ

ผ้าบาติกเป็นผ้าชนิดหนึ่งที่เกิดจากการใช้เทียนหรือวัสดุอื่นปิดเนื้อผ้าในส่วนที่ไม่ต้องการให้ติดสี หรือว่ามัดเป็นจุดเล็กๆ ก็ได้แล้วใช้วิธีการแฉ้ม ระบาย หรือย้อมในส่วนที่ต้องการให้สีติดลงไปบนผ้าเพื่อให้เกิดลวดลายที่สวยงามตามต้องการ ในปัจจุบันยังไม่ได้ข้อสรุปที่แน่นอนว่าผ้าบาติกมีต้นกำเนิดมาจาก

ที่ใด เพราะพบทั้งฮิปปี้ อินเดีย จีน ญี่ปุ่น ในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ก็พบในอินโดนีเซียมาเลเซีย นับเป็นวัฒนธรรมร่วมแทบทั่วโลก

การผลิตผ้าบาติก มีชื่อเสียงในหลายจังหวัดทางภาคใต้เช่นยะลาปัตตานี สงขลานครินทร์ภูเก็ตเสน่ห์ของผ้าบาติกในประเทศไทย มีความหลากหลายขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมในท้องถิ่นนั้นๆ ซึ่งขณะนี้ มีหลายหน่วยงาน ทั้งสำนักงานศิลป-

วัฒนธรรมร่วมสมัย สถาบันพัฒนาอุตสาหกรรมสิ่งทอ และดีไซเนอร์ ได้เข้าไปช่วยชาวบ้าน และผู้ประกอบการ ในการพัฒนาลวดลายผ้าให้มีความแปรหลาย ทั้งยังให้มีสีสันสดใส ทำให้สามารถผลิตผ้าได้หลายรูปแบบกว่าเดิม และสามารถขายได้ราคาที่สูงกว่าบาติกพิมพ์ จนผ้าบาติกบางชิ้นกลายเป็นจิตรกรรมที่มีราคาสูงลิ่วกว่าทั่วไปมาก ปัจจุบันนิยมนำผ้าบาติกมาตัดเย็บเป็นทั้งเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย กระเป๋า รองเท้า เครื่องประดับ ผ้าพันคอ ผ้าคลุมไหล่ ครับ.

รวมพลังผลักดัน'พิพิธภัณฑการ์ตูนไทย' แหล่งเรียนรู้-บ่มเพาะจินตนาการสำหรับเด็ก

ฉบับพิเศษ

“การเรียนรู้” คือสิ่งสำคัญสำหรับเด็ก ที่จะต้องส่งเสริมให้เป็นไปในทิศทางที่ถูกต้อง เพื่อให้เขาได้เติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ที่ดี โดยมีสื่อมากมายหลายอย่างที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ของเด็ก

“การ์ตูน” ก็เป็นหนึ่งในนั้น ซึ่งแม้ว่า ในบางมุม การ์ตูนอาจจะถูกมองว่า เป็นสื่อที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก เพราะเป็นสิ่งที่ไม่มียึดโยงกับความจริง เน้นที่ความสนุกสนาน เพลิดเพลิน แตกต่างจากหนังสือแบบเรียน

แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าการ์ตูน เป็นสื่อที่เข้าถึงจิตใจของเด็ก และมีอิทธิพลต่อความคิดของเด็กมาก เพราะทำให้เกิดความสนุกสนาน เพลิดเพลิน ช่วยเปิดจินตนาการของเด็ก โดยวัยเด็กของแทบทุกคนล้วนต้องเคยมีประสบการณ์เกี่ยวกับการ์ตูนไม่มากก็น้อย ผู้ใหญ่ที่ประสบความสำเร็จหลายต่อหลายคน เติบโตมากับการ์ตูน

ด้วยความสำคัญของการ์ตูนที่มีอยู่มากมาย ทำให้มีความพยายามที่จะผลักดันให้เด็ก ๆ ได้รับความรู้จากการ์ตูนอย่างเป็นรูปธรรม ให้เห็นผลอย่างเต็มที่

เมื่อวันที่ 25 กุมภาพันธ์ 2564 ที่ผ่านมา ที่โอดด์ทาวน์แกลเลอรี แผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส. ร่วมกับ เครือข่ายการ์ตูนไทยสร้างสรรค์สังคม สมาคมการ์ตูนไทย สถาบันอุทยานการเรียนรู้ (TK Park) สมาคมผู้จัดพิมพ์และผู้จำหน่ายหนังสือแห่งประเทศไทย

(PUBAT) และ Old Town Gallery จัดเวทีเสวนา “พิพิธภัณฑการ์ตูนไทย : พื้นที่สร้างสรรค์การอ่าน การเรียนรู้ สู่การพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์” เพื่อร่วมกันหาแนวทางผลักดันให้เกิด “พิพิธภัณฑการ์ตูนไทย” มุ่งเพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์ในการพัฒนาเด็กและเยาวชน เพราะวิกฤติไวรัสโควิด-19 ทำให้เด็กเยาวชนขาดการพัฒนาและการเรียนรู้มากขึ้น

ภายในงานดังกล่าว มีการจัดนิทรรศการ **Cartoon ไทย in Old Town** จากนักการ์ตูนชั้นครูและนักการ์ตูนรุ่นใหม่ 30 คน กว่า 200 ภาพ เพื่อแสดงความร่วมมือของศิลปินการ์ตูนที่พร้อมจะร่วมสนับสนุนกิจกรรมดีๆ หากมีการจัดตั้งพิพิธภัณฑการ์ตูนไทย และเรียกร้องให้รัฐยังสนับสนุนและให้ความสำคัญกับศิลปะแขนงนี้ ผู้สนใจสามารถเข้าร่วมชมและบริจาคหนังสือนิตยสารเพื่อจัดตั้งธนาคารหนังสือสำหรับเด็กปฐมวัยในชุมชนคนจอนเมือง

นางสาวธนา โดสิตระกุล อดีตสมาชิกวุฒิสภา กทม. กรรมการมูลนิธิสุขภาพไทย กล่าวว่า ขอเป็นส่วนหนึ่งในการร่วมผลักดันให้เกิดพิพิธภัณฑการ์ตูนไทย ซึ่งจะเพิ่มพื้นที่สร้างสรรค์การอ่าน การเรียนรู้ของเด็กๆ เด็กเหมือนกระดาษที่เปื้อนสีได้ง่ายตามสิ่งแวดล้อมรอบตัว วัยเด็กจึงเป็นช่วงเวลาที่สำคัญที่สุดของชีวิต การสร้างพื้นที่เรียนรู้จะช่วยแต่งแต้มสีสันอันงดงามให้กับกระดาษสีขาว จึงเป็นภารกิจที่ยิ่งใหญ่ของสังคม การ์ตูนเป็นสื่อสร้างสรรค์ที่เข้าถึงความรู้สึก นึกคิด และจินตนาการของเด็กได้ง่ายที่สุด

“การ์ตูนที่ดีสักเรื่องหนึ่งสามารถบ่มเพาะต้นกล้าเล็ก ๆ ให้เติบโตเป็นต้นไม้ใหญ่ที่แข็งแรงงดงามได้ จึงควรมีพื้นที่สร้างสรรค์สำหรับเด็กให้มากขึ้น”นางสาวธนา กล่าว

ขณะที่ นายพลเดช วรรณรัตน์ อดีตเอกอัครราชทูต ณ กรุง

โคลัมโบ ประเทศศรีลังกา และประเทศมัลดีฟส์ ระบุว่า การ์ตูนไทยเป็นสื่อที่สำคัญยิ่งหากเรามีพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทยจะได้เป็นแหล่งรวบรวมเผยแพร่ประวัติการ์ตูน ความเป็นมา และวิวัฒนาการของการ์ตูนไทย ตั้งแต่อดีตจนถึงยุคปัจจุบัน เพื่อสร้างการรับรู้และตระหนักรู้ต่อทรัพยากรสารสนเทศ มรดกทางวัฒนธรรมของชาติในสาขาอื่น เช่นเดียวกับเมืองอื่นๆ ของโลกที่ภาคภูมิใจในศาสตร์และศักยภาพของสื่อการ์ตูน ที่มีความหลากหลาย ทั้งรูปแบบ เนื้อหา การสื่อสาร ฯลฯ บนเส้นทางการเปลี่ยนแปลงของยุคสมัย

ทางด้าน เขียว ไทยรัฐ อุปนายกสมาคมการ์ตูนไทยและประธานเครือข่ายการ์ตูนไทยสร้างสรรค์สังคมกล่าวว่า ที่ผ่านมา เรามีประชุมระดมความคิดในเครือข่ายการ์ตูนไทยกันบ่อยมาก เพื่อร่วมกันเสนอการออกแบบจัดตั้งพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทย ทั้งการศึกษา รวบรวมข้อมูลสภาพปัญหา และยุคทองของการ์ตูนไทยตั้งแต่แรกเริ่ม จนเข้าสู่รูปแบบและแพลตฟอร์มใหม่ๆ โดยได้รับความร่วมมือจากนักการ์ตูนเยาวชนและนักการ์ตูนชั้นครูมากมายเพื่อหวังให้เป็นแหล่งเรียนรู้ เป็นพื้นที่ที่มีชีวิต มีรายการสนทนาแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องการ์ตูนไทย การแสดงศิลปะการวาดการ์ตูน การแข่งขันศิลปะการ์ตูนตั้งแต่รุ่นเด็ก มืออาชีพ การออกแบบผลิตภัณฑ์ใหม่ๆ จากการ์ตูน การนำการ์ตูนไปปรับใช้สังคม ร่วมรณรงค์ในประเด็นต่างๆ

นางสุดใจ พรหมเกิด ผู้จัดการแผนงานสร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน สสส.อดีตประธานอนุกรรมการจัดตั้งพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทย กรุงเทพฯ เมืองหนังสือโลก กล่าวว่า แหล่งเรียนรู้ อาทิ ศูนย์พัฒนาเด็กเล็ก, ห้องสมุด ฯลฯ เป็นพื้นที่สำคัญสำหรับเด็กๆ โดยเฉพาะในกลุ่มเปราะบาง เพราะหากเด็กๆ ขาดการเรียนรู้ จะส่งผลกระทบต่อทั้งในด้านความเป็นอยู่ภายในครอบครัว สังคม และจิตใจ มีงานวิจัยพบว่า ยิ่งเด็ก ๆ กลุ่มเปราะบาง ขาดโอกาสในการศึกษาการเรียนรู้ ก็จะมีโอกาสเข้าสู่วงจรอาชญากรรมสูงถึงร้อยละ 60 แม้การจัดตั้งพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทยต้องใช้งบประมาณค่อนข้างสูง แต่จะให้ผลตอบแทนในระยะยาว โดยเฉพาะด้านเศรษฐกิจสร้างสรรค์ที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศในอนาคต และเป็นพันธกิจเดียวที่กรุงเทพมหานคร ยังไม่สามารถดำเนินงานได้ลุล่วง ตามพันธกิจที่เสนอต่อองค์การการศึกษา วิทยาศาสตร์ และวัฒนธรรมแห่ง

สหประชาชาติ (ยูเนสโก)

นางสุดใจ ยังได้กล่าวถึงการทำงานของแผนยุทธศาสตร์สร้างเสริมวัฒนธรรมการอ่าน ได้รับการสนับสนุนจาก สสส. พบว่า “ภาพ” เป็นหัวใจสำคัญของการดึงเด็กเข้าสู่กระบวนการเรียนรู้ ภาพสามารถทำงานกับเด็กได้ตั้งแต่วัย 6 เดือน เนื่องจากสายตาเด็กเริ่มมีการโฟกัสสิ่งที่เห็น การมีภาพที่สวยงามอยู่ใกล้ตัวเด็กเพราะมีหนังสือในบ้าน เป็นปัจจัยแรกๆของการวางรากฐานวัฒนธรรมการอ่าน ยกตัวอย่างโครงการยูนิเซฟ ที่มีความพยายามในการรณรงค์ทั่วโลกให้มีหนังสือสำหรับเด็กที่เหมาะสมตามช่วงวัยอยู่ในบ้านอย่างน้อย 3 เล่ม ซึ่งในปัจจุบันพบว่าเด็ก จำนวนประมาณ 1.1 ล้านครัวเรือน ไม่เคยมีหนังสืออยู่ในบ้านในขณะที่เราเชื่อมั่นว่าความงามและสุนทรีย์สามารถปลูกฝังและหล่อหลอมได้ และ 90% ของชีวิตมนุษย์ ช่วงวัยสำคัญในการบ่มเพาะในด้านภาษาและกระบวนการเรียนรู้ คือ ช่วงวัยตั้งแต่แรกเกิด-6 ขวบ

“การ์ตูน ในฐานะที่มีภาพเป็นตัวเอกในการทำงานสำคัญในการพัฒนาเด็ก ตัวการ์ตูน ต้องเปลี่ยนไปตามช่วงวัยของเด็กเช่น วัยแรกเกิด - 3 ขวบ ภาพชัดเจน ตัวละคร หากหลังมีความชัดเจน ควรถ่ายทอดและสื่อสารเรื่องราวที่ใกล้ตัวเด็ก / วัย 9-12 ปี เป็นช่วงที่สำคัญ ยกตัวอย่างประเทศไต้หวัน เด็กทุกคนต้องได้อ่านการ์ตูน ต้องได้สร้างสรรค์งานการ์ตูนเป็นของตนเอง เชื่อว่าการซึมซับการวาด หรือ การเห็นการ์ตูน หรือ เสพการ์ตูนมากๆ เด็กจะถูกขยับมาเป็นผู้สร้างสรรค์เพื่อผลิตได้ ต่อยอดในเรื่องของ creative academy ซึ่งประเทศไทยได้วางไว้เป็นยุทธศาสตร์สำคัญด้วยเช่นกัน” นางสุดใจ กล่าว

สำหรับการเรียกร้องพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทย มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1. ต้องการทวงสัญญา เนื่องจากกรุงเทพมหานครได้รับการประกาศให้เป็นเมืองหนังสือโลก ยุทธศาสตร์และภารกิจสำคัญ คือ ต้องจัดตั้งมูลนิธิพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทยได้สำเร็จ โดยในพิพิธภัณฑ์ เป็นทั้งแหล่งเรียนรู้ เป็นพื้นที่ให้คุณพ่อคุณแม่ได้เห็นความแตกต่างของการ์ตูน รวมไปถึงทำหน้าที่เป็นตัวพัฒนาเศรษฐกิจสร้างสรรค์ให้กับเมืองนั้นๆ ด้วย หากมีพิพิธภัณฑ์การ์ตูนไทย จะทำให้คุณพ่อคุณแม่ที่ดูแลและพัฒนาเด็กได้เข้าใจความสามารถ พลังที่มหัศจรรย์ของการ์ตูน 2. ต้องการให้มีพื้นที่แลกเปลี่ยนเรียนรู้ของนักวาดการ์ตูน

เนื่องจากมองว่าการ
แลกเปลี่ยนเรียนรู้ของ
คน จะนำมาซึ่งความ
สามารถในการช่วยเพิ่ม
ศักยภาพในการมอง
สังคม การสร้างสรรค์
งาน เพื่อให้สังคมก้าว
ไปในทิศทางที่ดีงาม
และในเดือนแห่งความ
รัก มีการจัดการณรงค์

ในพื้นที่ มีการจำลองพื้นที่ย่อยๆ ของพิพิธภัณฑสถานไทย และสามารถ
นำหนังสือมาบริจาคได้ โดยเฉพาะหนังสือเด็ก หนังสือนิทาน เพื่อ
นำไปร่วมก่อตั้งธนาคารหนังสือสำหรับเด็กปฐมวัยเพื่อเด็กในชุมชนเมือง
สำหรับการขับเคลื่อนงาน มีการทำงานควบคู่ไป 2 ด้าน ได้แก่
1.พบว่า การพูดเรื่องใหญ่ๆ คนเล็กๆ หรือ องค์กรเล็กๆไม่สามารถ
ลงมือทำเองได้ จึงทำได้เพียงเรียกร้องและทวงสัญญาจากภาครัฐ
เท่านั้น รวมถึงองค์กรอื่นๆ ที่เราวางแผนในการเดินหน้าพูดคุย เช่น
TK PARK หรือ OKMD หรือ สำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย
เนื่องจากมีความใกล้เคียงกับภารกิจของพิพิธภัณฑสถานไทย และ
2.มีการขยายเผยแพร่ความรู้ให้พ่อแม่รุ่นใหม่เข้าใจว่า การอ่านหนังสือ
ให้เด็กฟังเพียง 10-15 นาที สามารถพัฒนาศักยภาพสมองและ
ทักษะชีวิตของลูกได้มาก

นางสุดใจ กล่าวว่าการดูการ์ตูนจากหนังสือและโทรศัพท์
มือถือ มีความแตกต่างกัน จากการประกาศขององค์การอนามัยโลก
เด็กวัยแรกเกิด-2 ขวบ ไม่ควรอยู่นั่งจอ ไม่ว่าจะทีวี โทรศัพท์มือถือ
หรืออื่นๆ เนื่องจากเป็นตัวทำลายสมอง ทำลายสมาธิการจดจ่อของ
เด็ก และที่สำคัญทำให้ขาดปฏิสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์
และพบว่าเด็กวัยต่ำกว่า 3 ขวบที่ยังไม่สามารถพูดได้ มีจำนวนมาก
สอดคล้องกับพัฒนาการเด็กปฐมวัยของประเทศไทยที่ล่าช้ามากกว่า
30% โดยเฉพาะด้านภาษา เราจึงมีการณรงค์ไม่ให้ชมมือถือกับเด็ก
วัยไม่เกิน 2 ขวบ พ่อแม่สามารถจัดแบ่งเวลา 15-30 นาที ร่วมกับ
การทำกิจกรรมอื่นๆ ร่วมกับลูก เพื่อไม่ให้ลูกอยู่หน้าจอมากเกินไป

ทั้งนี้การที่เด็กได้เปิดหนังสือด้วยตนเอง การมีสมาธิจดจ่อใน
แต่ละหน้า การซึมซับรายละเอียดของภาพ พบว่า สามารถช่วยพัฒนา
ศักยภาพของสมองได้มากกว่า และปะติดปะต่อเรื่องราวได้มากกว่า
เป็นข้อมูลที่เกิดจากการปฏิบัติจริง การทำวิจัยร่วมกับองค์การยูนิเซฟ
เด็กที่เคยติดจอ ติดมือถือ ถ้าพ่อแม่เล่านิทาน หรือ อ่านหนังสือให้เด็กฟัง
และพูดคุยกับลูกติดต่อกัน 2-3 เดือน สามารถคลี่คลายปัญหาวิกฤติ
ที่เกิดขึ้นได้เป็นอย่างดี

จากข้อมูลทั้งหมด จึงเห็นได้ว่าเรื่องนี้ไม่ใช่แค่เรื่องของเด็ก
เพียงอย่างเดียว แต่เป็นเรื่องที่ผู้ใหญ่ต้องช่วยกันทำให้เกิดประโยชน์
สูงสุดต่อเด็กด้วย

แม้พิพิธภัณฑ์ภาพยนตร์ไทยและเมืองมายาจะปิดทำการเพื่อปรับปรุงภูมิทัศน์ แต่การจัดฉายภาพยนตร์และสรรพนิทรรศการ ภายในอาคารสรรพสาตรศุภกิจ ณ หอภาพยนตร์ (องค์การมหาชน) พุทธมณฑลสาย 5 ยังคงจัดแสดงให้เข้าชม เพิ่มประสบการณ์ศิลปะภาพยนตร์ โดยมีมาตรการควบคุมเพื่อป้องกันการแพร่ระบาดของโควิด-19 อย่างเคร่งครัด

“มิตรศึกษา” หนึ่งในนิทรรศการซึ่งทางหอภาพยนตร์รวบรวมนำข้อมูล ภาพนิ่ง ภาพเคลื่อนไหว โปสเตอร์ และวัตถุต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับชีวิต การทำงาน ฯลฯ ของมิตร ชัยบัญชา พระเอกตลอดกาลและตำนานของภาพยนตร์ไทยจัดแสดง และนอกจากนิทรรศการดังกล่าว ด้านในอาคารแห่งนี้ยังจัดแสดง **“ภาพค้างคังติดตา”** นิทรรศการที่จะเป็นคำตอบให้กับเด็กได้เห็น ได้ทดลองเล่นและเรียนรู้ด้วยตนเองว่าภาพยนตร์เกิดขึ้นมาได้อย่างไร

โดยมีมาสคอตตัวเอกของชุดนิทรรศการ พร้อมผู้ช่วยพาผจญภัยไปในโลกแห่งจินตนาการที่ชื่อว่า ดินแดนภาพค้างคังติดตา ทั้งเดินทางทะลุมิติเวลาไปสู่อดีตในยุคต่าง ๆ เดินผ่านอุโมงค์กาลเวลามาสู่ห้องนักประดิษฐ์ ที่เหล่านักวิทยาศาสตร์และนักประดิษฐ์ นำแนวคิดทฤษฎีการเห็นภาพค้างคังติดตาไปประดิษฐ์ของเล่นที่ทำให้เห็นภาพนิ่งเคลื่อนไหวได้ในหลากหลายรูปแบบเรียกว่าของเล่นลวงตา และพัฒนาต่อยอด จนกลายเป็นการฉายภาพเคลื่อนไหวที่เรียกว่า “ภาพยนตร์” ฯลฯ

นอกจากนี้บริเวณด้านข้างโรงหนังข้าง

ชมนิทรรศการที่หอภาพยนตร์

แดง ภายในอาคาร ยังมีอีกหนึ่งนิทรรศการ ซึ่งก็คือ **“ลานไปดวงจันทร์”** โดยสถาปนิกออกแบบให้ผนังด้านข้างมีลักษณะคล้ายโรงหนังกระป๋อง ประดิษฐ์กรรมจำลองสำหรับดูภาพยนตร์ ภายในลานยังจัดแสดงประดิษฐ์กรรมแบบต่าง ๆ ของต่างประเทศของไทยต่างยุคต่างสมัย ฯลฯ และอีกนิทรรศการ **“ยานอวกาศแห่งบ้านนาบัว”** จัดแสดงบริเวณพื้นที่โถงชั้นสองต่อเนื่องชั้น

สาม แบ่งเป็นสองส่วนหลัก โดยส่วนแรกบอกเล่าถึงที่มาที่ไปเบื้องหลังการสร้างยานและบทบาทของยานอวกาศที่ปรากฏในงานของอภิชชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล ผ่านภาพถ่าย แบบร่าง รูปสเกตช์ และวิดีโอ รวมถึงภาพการเข้าไปสำรวจ

และดำเนินการอนุรักษ์จนสำเร็จสมบูรณ์ โดยข้อมูลประกอบการจัดแสดงตัดทอนจากหนังสือ **“ชั้นครู ๑ ตัวตนโดยตัวงาน อภิชชาติพงศ์ วีระเศรษฐกุล”** ที่หอภาพยนตร์จัดพิมพ์ขึ้นจากเนื้อหาการบรรยายของอภิชชาติพงศ์ ฯลฯ

ส่วนที่สองคือ ตัวยานอวกาศ ซึ่งหอภาพยนตร์ทำจำลองขึ้น โดยเปิดเป็นพื้นที่อิสระให้ผู้มาเยี่ยมชมเข้ามาสัมผัสประสบการณ์ร่วมเหมือนกันในภาพยนตร์ ฯลฯ เป็นอีกส่วนหนึ่งที่จัดแสดง พาสัมผัสศิลปะแห่งภาพยนตร์ แลกเปลี่ยนเรียนรู้ร่วมกัน.

'มหัศจรรย์แห่งอินเดีย' ภูมิการเดินทางเรือโบราณของอาหรับ

19

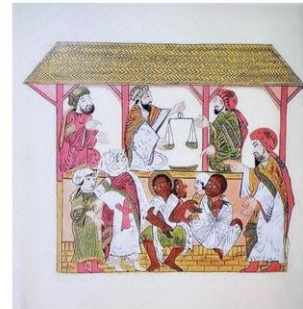
'มหัศจรรย์แห่งอินเดีย' ภูมิการเดินทางเรือโบราณของอาหรับ

การสืบทอดศาสนาในลังกา

ภาพการค้าขายกับจีน

ตลาดค้าขายของอาหรับ

โดย : พลาดิศัย สิทธิธัญกิจ

Paladisai@siamrecorder.com

อาทิตย์นี้ได้ติดตาม “โครงการเอกสารโบราณสู่การเข้าใจข้ามวัฒนธรรม” ของ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร (องค์การมหาชน) หรือ คมส. ที่ได้คัดเลือกเอกสารโบราณเกี่ยวกับ “เอเชียอาคเนย์” จากแหล่งที่มาจากหลากหลายชนชาติและภาษานั้น มาศึกษาแปลความจากภาษาต้นฉบับ โดยมุ่งหวังการขยายพรมแดนความรู้ให้วงวิชาการไทยและสาธารณะ มีแหล่งข้อมูลอ้างอิงเอกสารต่างชาติแปลไทยที่สะดวก และเป็นมิตรกับผู้ใช้ในการต่อยอดความรู้ต่อไป โดยเฉพาะเรื่องการล่องนาวาแบบเจ็ดย่านน้ำข้ามมหาสมุทรเพื่อสืบเสาะหาทรัพยากรจากดินแดน

ต่างๆ นั้น มีเรือสินค้าสมัยโบราณที่แล่นผ่านทะเลเกาะแก่ง ป่าเขา จนพบกลุ่มชาติพันธุ์พื้นเมืองนั้น มักมีการบันทึกของนักเดินเรือหรือจดหมายที่มีการเขียนติดต่อกันของพ่อค้าและผู้เดินทาง ซึ่งก็มีอยู่ไม่มากนักที่ได้อ่านได้ศึกษากัน จนมีการรับรู้ถึงเส้นทางสายไหม เส้นทางเครื่องเทศ เส้นทางเครื่องเคลือบที่มีการเรียกกันนั้น จึงเป็นเรื่องน่าสนใจที่ทำให้พบแหล่งที่เป็นภูมิบ้านภูมิเมืองโบราณที่มีท่าเรืออยู่หลายแห่งตามเส้นทางเดินเรือแต่ละครั้ง โดยเฉพาะด้านโบราณคดี-ประวัติศาสตร์ ที่มีการพบ แหล่งเรือจมเบลิตุง ในอินโดนีเซีย หรือ แหล่งเรือโบราณพนมสุรินทร์ ที่ ต.พันท้ายนรสิงห์ จ.สมุทรสาคร นั้น ทำให้รู้ว่าเรือสินค้าอาหรับในช่วงคริสต์ศตวรรษที่ ๙ นั้น ได้มีความสำคัญต่อการศึกษาเส้นทางการค้ายุคโบราณและการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมระหว่างภูมิภาคขึ้น จึงเป็นที่มาของการถอดบทเรียนจากเอกสารภาษาอาหรับ ที่ต้องขึ้นชมกับการทำงานของคุณสุนิดี จุฑามาศ นักวิชาการของ ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร ที่ได้นำเรื่องที่ไม่เคยมีใครศึกษามาก่อน

แนวหน้า

Naew Na
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,250

Section: สดุดีปดาด้า/-

วันที่: อาทิตย์ 28 กุมภาพันธ์ 2564

ปีที่: 41

ฉบับที่: 14550

หน้า: 13(บนขวา), 19

Col.Inch: 103.88 Ad Value: 129,850

PRValue (x3): 389,550

ศิลปะ: สีสี่

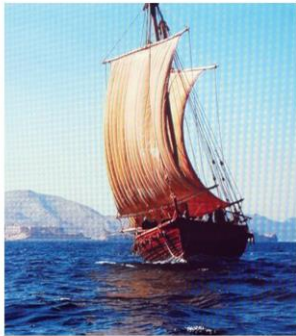
คอลัมน์: ภูมิบ้าน ภูมิเมือง: 'มหัศจรรย์แห่งอินเดีย' ภูมิการเดินทางเรือโบราณของอาหรับ

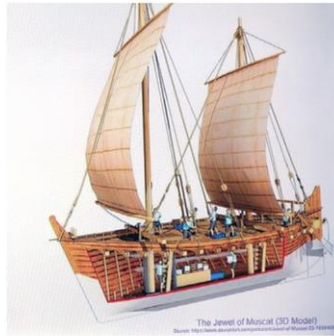
วิถีวัตรระยะของชาวเรืออาหรับ

ภาพวาดมนุษย์ล่าหัวคน

เรือเดินทะเลของอาหรับ

ภาพภายในเรือสินค้าอาหรับ

ภาพวาดเรือสินค้าอาหรับ

และถอดบทเรียนถ่ายทอดเรื่องราวให้รู้กันในวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ที่ผ่านมา โดยนำเรื่อง **ตำรามหัศจรรย์แห่งอินเดีย** หรือ **กิตาบอะญาอิบ อัลฮินด์ (The Book of the Marvels of India)** ซึ่งเป็นวรรณกรรมของอาหรับ ในช่วงราวปลายคริสต์ศตวรรษที่ ๑๐ ประพันธ์โดย บุซุรก บุตรของชะฮ์ริยาร์ พ่อค้าวาณิชเปอร์เซีย ในเมืองท่าชีรอฟ ปัจจุบันอยู่ในอิหร่าน ข้อมูลบันทึกจากปากคำพ่อค้านักเดินเรือร่วมสมัยนั้น ได้นำมาร้อยเรียงเป็นวรรณกรรมแนวผจญภัย

สุนธิ จุฑามาต
นักวิชาการ คมส.

ที่ตื่นเต้น และสอดแทรกความรู้จากเรื่องจริงที่น่าสนใจมากขึ้น

เรื่องนี้ถูกเขียนขึ้นในเวลาที่อ่าวเปอร์เซีย นั้นเป็นเมืองท่าเรือใหญ่ที่มีฐานะเป็นประตูเปิดการเดินทาง

ไปสู่เมืองจีน ที่นำความมั่งคั่งจากโลกตะวันออกนั้น มาสู่โลกตะวันตก ก่อนที่จะมีชาวยุโรปเข้ามา ซึ่งมีระยะเวลาว่าครึ่งสหัสวรรษ อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจที่ทำให้มีวรรณกรรมก้องโลกเกิดขึ้น ที่ทุกคน

มนุษย์ล่าหัวคนปัจจุบัน

รู้จักกันดี คือ “ซินด์บาด ยอดทะเลาะสี” (Sindbad the Sailor) จริงอยู่แม้ว่าตำราเล่มนี้จะเป็นวรรณกรรมบันเทิง และมีเรื่องราวจากมโนคติสร้างฝันเมื่อสืบค้นทางภูมิศาสตร์และเหตุการณ์แล้วก็สะท้อนข้อเท็จจริงจากประสบการณ์ของพ่อค้า

แนวหน้า

Naew Na
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,250

Section: สุดสัปดาห์/-

วันที่: อาทิตย์ 28 กุมภาพันธ์ 2564

ปีที่: 41

ฉบับที่: 14550

Col.Inch: 103.88 Ad Value: 129,850

หน้า: 13(บนขวา), 19

PRValue (x3): 389,550

ศิลปิน: สีสี่

คอลัมน์: ภูมิบ้าน ภูมิเมือง: 'มหัศจรรย์แห่งอินเดีย' ภูมิการเดินทางเรือโบราณของอาหรับ

เรือนแพริมแม่น้ำ

เรือซันบูคในอ่าวเอเดน

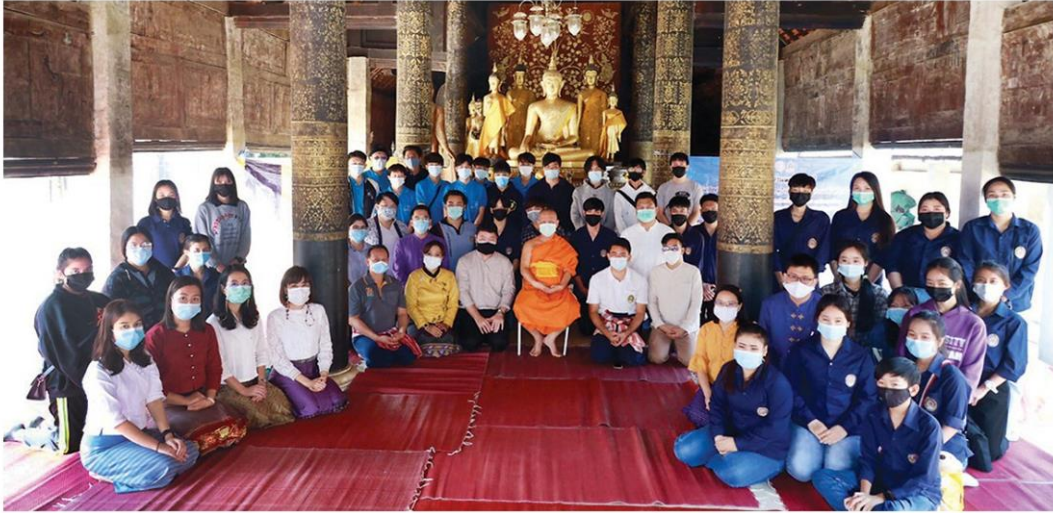
เรือที่มีคนจีนทำงาน

ค้าทาสในมหาสมุทรอินเดีย

นักเดินเรือที่เดินทางไปยังดินแดนต่างๆ ให้เห็นภาพชัดเจนขึ้น ซึ่งต้องยอมรับว่า “ตำรามหัศจรรย์แห่งอินเดีย” เรื่องนี้ เป็นเอกสารสำคัญชิ้นสำคัญชิ้นหนึ่งที่จะช่วยค้นหาร่องรอยวิถีชีวิตและการค้าในยุคโบราณได้อย่างน่าสนใจ นอกจากการสร้างสีสันผจญภัยแล้ว ยังทำให้รู้ถึงอารมณ์ แรงผลักดันในการเดินทางเพื่อแสวงโชค ลาภ สินค้าและกลวิธีแลกเปลี่ยน จนถึงการปะทะสังสรรค์ระหว่างกลุ่มชนพื้นเมืองที่ต่างวัฒนธรรม ไปพร้อมกับปรากฏการณ์ธรรมชาติ สิ่งมีชีวิตแปลกประหลาด เทคนิคการเดินทางเรือ ดาราศาสตร์ ภูมิศาสตร์ เมืองท่า และสถานที่ต่างๆ บุคคลในประวัติศาสตร์กว่า ๑,๐๐๐ ปีมาแล้ว กล่าวคือ **ตำรามหัศจรรย์แห่งอินเดีย** เล่มนี้จะช่วยสร้างจินตภาพกับเรือโบราณทั้ง สองลำที่โลดแล่นในมหาสมุทรและติดต่อผู้คนตลอดเส้นทางรอบมหาสมุทรอินเดีย ทะเลแดง แอฟริกาตะวันออก รวมไปถึง “เอเชียอาคเนย์” ที่ชาวอาหรับรู้จักกันในนาม “บิลาด อัลฮินดี” คือสุวรรณทวีปหรือสุวรรณภูมิ ได้เห็นชัดเจนยิ่งขึ้น จึงต้องตรวจสอบข้อมูลจริงและมโนคติเกี่ยวกับเอเชียอาคเนย์และสืบค้นวิถีชีวิตชาวเรือ จากบันทึกคำให้การของพ่อค้านักเดินเรืออาหรับ-เปอร์เซียในศตวรรษที่ ๑๐ ให้ปรากฏแม้จะเป็นเพียงเริ่มต้นของการแปลเอกสารภาษาอาหรับเรื่องนี้ก็ทำให้รับรู้เบื้องต้นถึงภูมิบ้านภูมิเมืองตามเส้นทางทะเลชายทะเลที่ต้องใช้เวลาอดบทรเย็นกันต่อไปอีก

วธ.อนุรักษ์พุทธศิลป์ล้านนา วัดพระธาตุลำปางหลวง

“วัดพระธาตุลำปางหลวง” เป็นวัดสำคัญคู่บ้านคู่เมืองลำปางมาแต่โบราณกาล โดยมีพระธาตุลำปางหลวงและพระแก้วดอนเต้าเป็นที่เคารพศรัทธาของชาวลำปางและชาวพุทธทั่วไป วัดแห่งนี้สวยงามและมีความโดดเด่นในงานพุทธศิลป์ล้านนา ทั้งด้านสถาปัตยกรรม ประติมากรรม และจิตรกรรม ดังนั้น กระทรวงวัฒนธรรม (วธ.) โดย

สำนักงานวัฒนธรรมจังหวัด (สวจ.) ลำปาง ร่วมกับคณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง คณะวิจิตรศิลป์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ วิทยาลัยอินเทอร์เน็ตจังหวัดลำปาง ชุมชนคุณธรรมน้อมนำหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ขับเคลื่อนด้วยพลัง บวร วัดพระธาตุลำปางหลวง ศูนย์อนุรักษ์งานพุทธศิลป์จังหวัดลำปาง จัดกิจกรรมสืบสานภูมิปัญญาท้องถิ่นในการอนุรักษ์งานพุทธศิลป์ภายในศาลาบาตร รอบองค์พระธาตุลำปางหลวง อ.เกาะคา จ.ลำปาง เมื่อเร็วๆ นี้ ซึ่งเป็นกิจกรรมในโครงการส่งเสริมสนับสนุนการอนุรักษ์ฟื้นฟูขนบธรรมเนียมประเพณีท้องถิ่นของจังหวัด

นางฉัษมา ชารีเกษ วัฒนธรรมจังหวัดลำปาง กล่าวว่า สวจ.ลำปางได้ขับเคลื่อนนโยบายของ วธ. โดยใช้กลไกของพลังบวร

คือ บ้าน วัด โรงเรียน ราชการในการที่จะอนุรักษ์สืบสานมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรมโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ลำปางเป็นเมืองเก่ามีงานพุทธศิลป์ล้ำค่ามากมาย แฝงไว้ด้วยมรดกภูมิปัญญาในเชิงช่างของช่างฝีมือโบราณ สามารถมาต่อยอดให้แก่คนรุ่นใหม่ในการสืบสานรักษาไว้

อาจารย์ชัชชัย ทำทอง ประธานสาขาการท่องเที่ยวและธุรกิจบริการ คณะวิทยาการจัดการ มหาวิทยาลัยราชภัฏลำปาง กล่าวว่า สาขาการท่องเที่ยวฯ จัดทำโครงการอนุรักษ์งานพุทธศิลป์ที่วัดพระธาตุลำปางหลวงต่อเนื่องมา 3 ปีแล้ว เนื่องจากวัดเล็งเห็นคุณค่าและความสำคัญของโบราณวัตถุที่มีอยู่ จึงอนุญาตให้สาขาการท่องเที่ยวฯ เข้ามาดำเนินการ แต่ด้วยขอบเขตงานในครั้งนี้เป็นงานที่ค่อนข้างใหญ่ จึงขอความร่วมมือหน่วยงาน

ข่าวสด

Khao Sod
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/-

วันที่: อาทิตย์ 28 กุมภาพันธ์ 2564

ปีที่: 30

ฉบับที่: 11050

หน้า: 16(บน)

Col.Inch: 81.58 Ad Value: 126,449

PRValue (x3): 379,347

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: วธ.อนุรักษ์พุทธศิลป์ล้านนา วัดพระธาตุลำปางหลวง

ภาครัฐ สถาบันการศึกษา และเครือข่ายด้านศิลปวัฒนธรรมกว่า 10 แห่ง เช่น สวจ.ลำปาง กลุ่มอนุรักษ์พุทธศิลป์ลำปาง มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ และภาคีเครือข่ายฯ ร่วมทำงานเพื่อให้งานสำเร็จลุล่วง

“อาจารย์ธวัชชัย” ฉายภาพการทำงานโครงการ ซึ่งทุกฝ่ายร่วมกันสำรวจและทำความสะอาดภายในศาลาบาตรด้านหลังองค์พระธาตุลำปางหลวงพบว่า มีเตียงอาสนาหรือเตียงนอนพระเจ้า ซึ่งเจ้านาย ขุนนาง และผู้ศรัทธาได้สร้างถวายเพื่อเป็นพุทธบูชาต่อพระพุทธรูป พระธาตุ และพระพุทธรบาท

ทั้งนี้ เฉพาะที่สำรวจพบจากการทำโครงการนี้พบว่ามีมากกว่า 10 หลัง รวมกับของเดิมที่มีอยู่และชิ้นส่วนของเตียงอาสนาทำให้ทราบว่าวัดพระธาตุลำปางหลวงมีหลักฐานการใช้เตียงอาสนามาช้านานซึ่งพบราว 20-30 หลัง จำนวนดังกล่าวสะท้อนถึงความสำคัญขององค์พระธาตุลำปางหลวงและการสืบจารีตประเพณีมาอย่างชยาวนาน

นอกจากนี้ ยังพบโบราณวัตถุอื่นๆ เช่น งานจำหลักไม้โบราณที่เป็นส่วนประกอบอาคารเก่า ธรรมาสน์ สัตถภัณฑ์ (เชิงเทียนแบบ

ล้านนา) พานขันดอก เมื่อสำรวจข้อมูลเบื้องต้นแล้วจึงได้คัดแยกชิ้นส่วนของโบราณวัตถุต่างๆ ให้เป็นหมวดหมู่ ทำความสะอาดและนำโบราณวัตถุทั้งหมดมาเรียงจัดแสดงที่ศาลาบาตรด้านเหนือขององค์เจดีย์แล้วจัดหมวดหมู่เพื่อทำทะเบียน

หลังจากนี้จะบูรณะซ่อมแซมในส่วนที่ชำรุดให้กลับมามีสภาพที่คงทนแข็งแรงและทำป้ายข้อมูลเพื่อบริการนักท่องเที่ยวโดยจัดเป็นนิทรรศการถาวรภายในศาลาบาตร ชั้นตอนนี้ใช้เวลาดำเนินการราวหนึ่งปีเนื่องจากจะต้องอาศัยความร่วมมือและงบประมาณสนับสนุนจากหลายฝ่าย

“โครงการนี้มุ่งส่งเสริมให้ทุกภาคส่วนโดยเฉพาะนักศึกษาที่เป็นคนรุ่นใหม่เข้ามาเรียนรู้และมีส่วนร่วมในการอนุรักษ์งานพุทธศิลป์ของภาคเหนืออย่างเป็นรูปธรรม วัดพระธาตุลำปางหลวงถือว่าเป็นวัดสำคัญและมีคุณค่าโดยเป็นต้นแบบงานพุทธศิลป์แบบล้านนา การจัดกิจกรรมนี้จะส่งผลให้นักศึกษาจากสถาบันต่างๆ ตระหนักรู้ถึงคุณค่าผ่านประสบการณ์ตรงจากกิจกรรมการอนุรักษ์” อาจารย์ธวัชชัย ระบุเป้าหมายโครงการ

การอนุรักษ์งานพุทธศิลป์ ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนโดยเฉพาะการส่งเสริมให้เยาวชนคนรุ่นใหม่เข้ามามีส่วนร่วมอนุรักษ์เพื่อให้เห็นถึงคุณค่าและรู้สึกหวงแหนมรดกภูมิปัญญาทางวัฒนธรรม พร้อมช่วยกันเผยแพร่และสร้างเครือข่ายการอนุรักษ์ไปสู่คนรุ่นใหม่และประชาชน จะทำให้งานพุทธศิลป์ดำรงอยู่อย่างยั่งยืน

